

veselje cele družbe. Tri četrt ure plezamo tako, in slednjič smo na vrhu — 1200 metrov nad morjem.

Bližamo se žrelu. Pa stoj! To ne gre tako hitro, ker je treba premagati še eno zapreko.

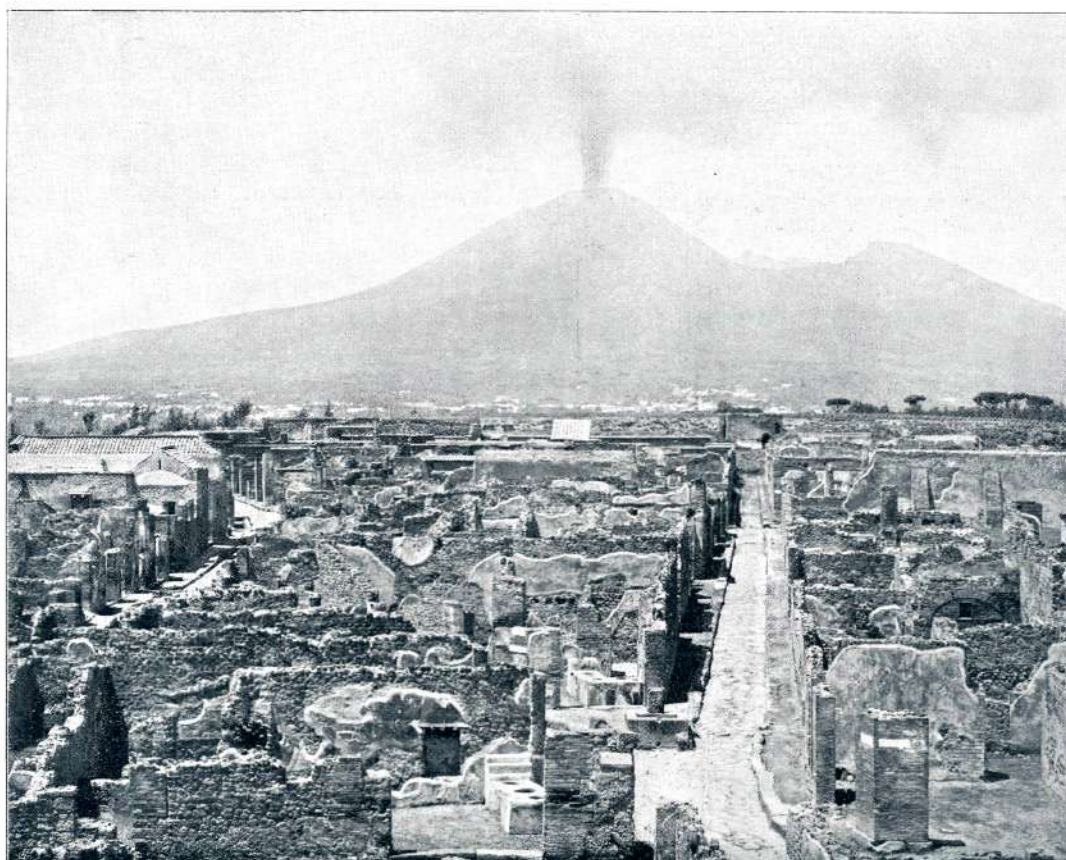
Pred nami stoji mož v uniformi z bridko sabljico ob strani ter stegne pomenljivo svojo odprto roko. Pomen tega simbolnega dejanja je seveda vsakomu takoj jasen, a se stemni, ko mož zahteva od vsakoga 6 lir.

„Čemu?“

„Gospodje, jaz sem edini od občine Resina pooblaščen vodnik na Vezuv. Brez mene ne sme

smemo približati žrelu ognjenika. Še nekaj korakov, in na vrhu smo!

A kakšen je ta vrh! Same razvaline! Pri vsakem izbruhu se vrh podere in pade v žrelo, šele pozneje si Vezuv zopet sam naredi stožčasto kapo, skozi katero puha kakor skozi dimnik. Tudi zadnjič se je bil podrl vrh tako, da je gora izgubila celo svojo značilno podobo, in se iz daljave sedaj vidi, kakor bi ji bil vrh pošev odrezan. Pred par dnevi se je bil zopet podrl ves severni del ognjenikovega žrela in je zaropotal v globino, da se je gora tresla. Na teh žarečih razvalinah je hoja težka in nevarna,

POGLED NA POMPEJI Z VEZUVOM

nihče k žrelu; taksa je: za žrelo pet lir, za lavo eno liro — to je šest lir za vsakega gospoda.“

Vsi se spogledamo. A eden od turistov nam pojasni, da se ne ognemo temu davku, ako nečemo oditi zopet z Vezuva, ne da bi videli žrelo.

„To so navihani ti Resinaši! Vezuv stoji v njihovi občini in je edini občanar, ki skrbi za blagajno. Nobeden spodaj ne plačuje niti solda občinskih doklad, vse jim morajo zložiti tujci, ki hodijo lavo gledat.“

Brez obotavljanja torej plačamo neizogibni davek, in pooblaščen vodnik nam pokaže, kod se

kajti debeli kosi ostre žlindraste lave so tako pokriti s pepelom, da si vedno v nevarnosti, da ne izgineš v ognjeni špranji, iz katere kar puhti vročina. Vodnik potegne časnik iz torbe in ga vtakne v tako špranjo: Kmalu se vname popir ter zgori s plapolajočim plamenom.

Oprezno se bližamo pravemu žrelu. Velikanski lijak se odpre pod nami, gora je raztrgana od orjaških sil in v divjem neredu se gube skalni robovi v globočino. Od tam pa se dvigajo belkasti pari, gor in dol se vlečejo skozi temne špranje, plezajo navzgor kakor strahovi ter se prerivajo na površino,